

פרשת דוד

יו"ל ע"י מוסדות "מקדש לדוד" ישראל

בראשות ובנשיאות כ"ק מורנו ורבנו האדמו"ר רבי **דוד חנניה פינטו** שליט"א
בן הצדיק המלובן רבי **משה אהרן פינטו** זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלובן רבי **חיים פינטו** זע"א

פרשת מטות

כד' תמוז תשפ"ב 1138

זמני השבת

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

7:07	7:23	7:17	7:26	הדלקת נרות
8:23	8:25	8:26	8:23	מוצאי שבת
9:05	9:07	9:09	9:05	רבנו תם

שבת מברכין המולד בליל ששי בשעה 7:32 ו-4 חלקים

הילולא צדיקיא

כד. רבי כמוס פלח ראב"ד נגנזי טריפולי

כד. רבי יצחק קוליץ רבה של ירושלים

כה. רבי אברהם ברדקי

כה. רבי אריה לייב בעל ה'שאגת אריה'

כו. רבי אהרן ברכיה ממוזיאנא מח"ס 'מעברי יבוק'

כו. רבי שלמה גאנצפריד בעל 'קיצור שלחן ערוך'

כז. רבי שמואל רוזובסקי מראשי ישיבת פוניבז

כז. רבי אלעזר אבוחצירא

כח. רבי יעקב שאול אלישר

כח. רבי יוסף שלום אלישיב

כט. רבי יוחנן הסנדלר

כט. רבי עלואן אבידיני מח"ס 'מעשי הגדולים'

א. רבי שמואל הערנפלד

א. רבי יוסף זרוק

הללו שגרמו לכל החטא הגדול בזנות של בעל פעור, והם שגרמו למגיפה הגדולה בעם ישראל בבעל פעור, וכיצד אתם מסוגלים להשאיר אותם בחיים, ועוד להביא אותם עמכם לכאן לתוך מחנה ישראל, ואם כן הרי שהיה למשה רבינו כעס מוצדק ביותר.

ונראה בביאור הענין. הנה משה רבינו ע"ה שמע בעצמו מפי החיילים כי הם חזרו מן המלחמה בשלום. דהיינו, הם סיפרו למשה רבינו ע"ה כי גם ברוחניות הם נשארו שלמים במעלתם וקדושתם, זאת למרות שהמלחמה הזאת היתה גדולה וקשה מאוד, עד שאמרו חז"ל כי בלעם הרשע והמלכים אשר עמו היו פורחים באוויר עם חרבות ושמות של טומאה כדי לנצח את ישראל. בני ישראל נשארו בקדושתם, כאשר כלי הקודש שנטלו עמהם שמרו עליהם,

ואם כן, מדוע משה רבינו ע"ה היה צריך בכלל להראות להם כאילו הוא כועס עליהם, שכאילו הם ח"ו חטאו עם נשים נכריות, והרי באמת לא חטאו עמהן. ולא עוד, אלא שאת קרבן החטאת הם הביאו שזא היה להם הרהור קטן של עבירה, כמו שאמרו למשה (שבת סד, א) אם מידי עבירה יצאנו מידי הרהור לא יצאנו. ואם מדובר בכאלו אנשים צדיקים שמביאים קרבן רק על הרהור של עבירה, בוודאי משה רבינו לא היה צריך לכעוס עליהם.

משום הכי, משום כבודם של בני ישראל ושל אותם אנשי צבא שנתרו כל עת המלחמה בקדושתם, נענש משה רבינו ונשתכחו ממנו הלכות של גיעולי נכרים, כדי שכל העולם ידע כי אין הקב"ה מוותר לאף אחד, ואפילו לא למשה רבינו נאמן ביתו של הקב"ה, כאשר הוא רואה בו שהוא לא התנהג כשורה. למרות שמשוה רבינו התכוין ממש לשם שמים, וכל כוונתו הינה קודש קדשים, מכל מקום היה לו לחשוב מעט, שכן הכעס הזה לא היה במקום. ואף כי אמנם אורייתא היא דקא מרתחא ביה, כח התורה רתח בו והביאו לידי כעס, מכל מקום לא היה לו לכעוס, משום שבאמת בני ישראל אנשי החיל הצדיקים לא חטאו עם הנשים הללו, ולא היה לו עבור מה לכעוס עליהם.

אבל כיון שמשוה רבינו כעס על החיילים הצדיקים רק בשביל הרהורי עבירה נענש על ידי הקב"ה, כי הקב"ה אינו וותרן לאף אחד, ואף לא לצדיקים, ותלמיד חכם צריך לנהוג את עצמו בנחת, וכדברי הגמרא (תענית ד, א) מיבעי ליה לאיניש למילף נפשיה בניחותא, ולהיזהר כי גם בלבו לא יהיה לו כל כעס על הזולת.

משמיר לדוד מעלת הדיבור בנחת של תלמיד חכם

"ויקצוף משה על פקודי החיל שרי האלפים ושרי המאות הבאים מצבא המלחמה" (במדבר לא, יד)

כאשר בני ישראל חזרו ממלחמת מדין והם הביאו עמהם את בנות מדין, אזי משה רבינו ע"ה קצף וכעס עליהם מדוע הביאו עמהם את בנות מדין, והרי בנות מדין שהביאו עמהם, הן אלו שהחטיאו את בני ישראל בבעל פעור, ואם כן בני ישראל היו צריכים להרוג אותם ולא להביא אותם עמהם.

ואמרו על כך חז"ל (פסחים סו, ב) כל אדם שכוועס, אם חכם הוא חכמתו מסתלקת ממנו.

מנין, ממשוה רבינו, שנאמר עליו 'ויקצוף משה על פקודי החיל' וגו', וכיון שמשוה רבינו ע"ה כעס על בני ישראל חכמתו הסתלקה ממנו. ועל זה אמרו חז"ל (ויקרא רבה פר' יג, א) כיון שמשוה רבינו בא לכלל כעס, הוא בא לכלל טעות, שכן אז נשתכחו ממנו הלכות גיעולי נכרים, הלכות מתכות, ואלעזר הכהן היה צריך לומר את ההלכות הללו לבני ישראל.

ויש לשאול בענין זה, בהקדם מה שכתב על כך מרן הגאון הראשון רבי עובדיה יוסף צצוק"ל (בספרו מאור ישראל, דרושים עמ' ש"ל). הנה חז"ל אומרים (תענית ד, א) ואמרו רבא, האי צורבא מרבנן דרתח, אורייתא הוא דקא מרתחא ליה. דהיינו, באם תלמיד חכם צעיר כועס על מאן דהוא, לא הוא זה שכוועס, אלא התורה שנמצאת בקרבו היא זו שכוועסת, פי', משום כח התורה הוא כועס. שנאמר (ירמיה כג, כט) 'הלוא כה דברי כאש נאום ה' וכפטיש יפוצץ סלע'. ממשיכה הגמרא ואומרת; אמר רבינא, אפילו הכי, מיבעי ליה לאיניש למילף נפשיה בניחותא. פי', למרות זאת צריך החכם להרגיל את עצמו לדבר בנחת, שנאמר (קהלת יא, י) 'זהסר כעס מלבך' וגו'.

ואם כן לפי זה, יש לשאול בענין הכעס של משה רבינו ע"ה על פקודי החיל שחזרו ממלחמת מדין, מדוע באמת נשתכחו ממשוה רבינו הלכות מתכות וגיעולי נכרים ואלעזר הכהן הוא זה שאמר אותם לבני ישראל. והרי משה רבינו ע"ה התכוין ממש לשם שמים כאשר כעס על פקודי החיל הבאים מצבא המלחמה. שכן הוא ראה כיצד החיילים הביאו עמהם את בנות מדין, שגרמו למגיפה גדולה בבני ישראל, וגרמו למותם של עשרים וארבעה אלף בחטא בעל פעור, ועד עכשיו תאוות הניאוף שנגרמה בשל בעל פעור עדיין ממשיכה להתקיים בתוך עם ישראל והורסת כל חלקה טובה. ואם כן שפיר כעס משה רבינו על פקודי החיל.

וכזאת גם אמר להם בפירוש אודות הנשים המדיניות הללו; הן הנה היו לבני ישראל בדבר בלעם למסור מעל בה' על דבר פעור ותהי המגפה בעדת ה'. הם הנשים

דברי הנמים

פרפראות לפרשה
משולחנם של חכמי התורה

לא ממתינים להסיר את הרע

בשבת זו כאשר נקרא על גיעולי מדין והכשרת הכלים, ראוי לצטט את מה שסיפר רבי בן ציון שלום הי"ו:

פעם אחת הייתי יורד במדרגות בית הכנסת בסיום שיעורו של מרן הראשון לציון רבנו עובדיה יוסף זצ"ל, והיתה השעה מאוחרת מאוד בלילה.

באמצע המדרגות ניגש אל הרב יהודי מגודל שיער, נישק את ידו ואמר: אני מבקש מכבודו שיכתוב לי כמה מילים לאשתי, שאסור להחזיק מכשיר טלוויזיא בבית, כי יש בינינו ויכוח חריף בנושא.

אמר לו הרב: אני אבוא לביתכם, ואשפיע עליה שאסור להחזיק טלוויזיא בבית, כי זה כלי טמא מקלקל ומשחית את נפש הילדים ואת כל בני הבית.

נענה האיש: לא נעים לי שכבוד הרב יטרח ויבוא אלי, אולי יכתוב לי פתק אחד ודי בזה. אמר הרב: בלי פתק, אני אבוא לדבר עמה, ובעזרת ה' אשפיע עליה! שמח האיש ואמר: אם כן אכין את אשתי למחר לביקורו של כבוד הרב. יקבע לי הרב שעה, אימתי נוח לו?

אמר הרב: אסור להמתין עד מחר, עכשיו ומיד. היכן אתה גר? השיב האיש: בשכונת רמות. "בא ניסע עכשיו יחד בזריזות", פסק הרב.

נסענו לרמות עם כבוד הרב בשעה מאוחרת בלילה. הבעל התקשר לאשתו בבית ואמר לה, יש לנו הפתעה, כבוד הרב הראשון לציון מגיע עוד מעט לביתנו, כבוד גדול הוא לנו, הרב מביא ברכה אל ביתנו! האשה שמחה והכינה את הבית לקראת בואו של הרב.

כשהגענו לביתם, ישב הרב ליד השולחן יחד עם הבעל והאשה והנהג ואני. כבוד הרב התחיל לדבר על ליבה דברי מוסר, עד כמה המכשיר המתועב הזה אוכל כל חלקה טובה מעם ישראל, רחמנא ליצלן. לכן תחוסי על בנייך ובנותייך! - הרב דיבר בדמעות. האשה התרגשה והחלה גם היא להזיל דמעות מעיניה, ובהתרגשות אמרה: אם כבוד הרב טרח ובא אל ביתנו, ובשעה כזו מאוחרת, סימן שהדבר חמור ביותר, בעזרת ה' מחר אני מוציאה את המכשיר הטמא מהבית. אמר הרב: לא מחר אלא עכשיו, שאמרנו חז"ל "מצוה הבאה לידך אל תחמיצנה". אני רוצה לראות במו עיני שאתם מוציאים את המכשיר הטמא ושוברים אותו.

ממשיך לספר רבי בן ציון: אני והבעל יחד הורדנו את המכשיר הטמא מקומה שלישית. בדרך במדרגות קיבל המכשיר מכה בקיר, אמרנו אחד לשני, זהירות איך אתה יורד? והרב היה יורד אתנו, שומע וצוחק, אמר: הלוא הולכים לשבור אותו, ומה בכך אם יקבל עוד מכה, והרי כתוב 'הכה תכה'... צריך לברך "ברוך שעקר עבודה זרה מהבית הזה". הורידוהו למטה לפח האשפה, ושברו אותו לרסיסים, והיתה שמחה גדולה, כמעט שרקדו. והבעל והאשה היו שמחים ככל כפליים, שכבוד הרב הופיע בביתם, והביא להם ברכה והצלחה.

בסיום אמרו הבעל והאשה לרב: אנחנו מודים לכבוד הגדול שעשה לנו הרב, ונפרדו בשמחה ובטוב לבב, והרב שוב בירך אותם ברכות לבביות וחמות. ואז פנה הרב לשומעיו ואמר להם: רואים אתם איך אפשר להציל נפש יהודי, ככה במסירות ובזריזות.

ארחות ישראל

הליכות והלכות בין אדם לחברו

תוכחה מוסתרת

לעיתים ניתן להוכיח בצורה מוסתרת, אז התוכחה מועברת לא דווקא בדיבור ישיר אלא בדרך מכתב, חומר עיוני, או הנחת צילום מאמרו בתא הדואר או בקרבת מקום לנשוא התוכחה.

בספר 'הליכות בין אדם לחברו' מספר על רבי חיים זיצ'יק זצ"ל, שבשעה שהיה שומע בטלפון דברי לשון הרע היה משיב "יש רעשים בקו, אינני שומע את דבריכם"... וכך היה מוכיח בדרך יצירתית את המדבר שיחדל מדיבורים אסורים.

במסילת נעלה

שביבי אמונה ובטחון
מפקנסו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

שכר בעולם הזה

באחת השנים, כאשר נערך ערב התרומה גדול למטרות צדקה וחסד, נערכו במקום גם מכירות פומביות על מספר חפצים כדי לעודד את הציבור לתרום לצדקה, ובתוך כך אולי לזכות בפרס אשר ימתיק את התרומה על התורמים.

כדי לעורר בקרב המוזמנים עוד את תחושת הצדקה, קמתי ממקומי וקראתי בקול כי אני מתחייב בזאת לתרום מכספי סכום כסף לצדקה, ואף נקבתי בסכום הגדול שהתחייבתי לתרום לאותה מטרת צדקה.

רחש של פליאה עבר בקהל לשמע הסכום הגדול, ולאחר מכן נשאלתי על ידי הציבור איך תרמתי תרומה כל כך מכובדת.

תשובתי לשואלים הייתה:

"כאשר יש לאדם רצון אישי ופנימי לעשות מצוה מסוימת, הקב"ה בא ונותן לו דחיפה נוספת משלו לעשיית המצוה זו, ואף משלם לו על כך שכר נוסף.

אמנם ידועים דברי חז"ל ש"שכר מצוה בהאי עלמא ליכא" (קידושין לט, ב). כלומר, שכר המצוות משולם בעולם הבא. אולם דבריהם אלו נאמרו רק לגבי הרצון האישי והצעד הראשוני בקיום המצוה שבא מהאדם לבדו. וכאשר הקב"ה בא ומוסיף משלו על המצוה שהאדם התחיל בקיומה - את השכר על התוספת הזו הקב"ה משלם לאדם כבר בעולם הזה."

ואכן, השכר על קיום מצוה זו לא רחק לבוא:

ושעות ספורות לאחר שהרמתי את תרומתי הגדולה, הקב"ה גלגל לידי את סכום התרומה. כדי ללמדנו שישנו שכר מצוה שניתן לקבל כבר בעולם הזה.

במרה מפטירין

הפטרת השבוע: "דברי ירמיהו". (ירמיה א)

הקשר לפרשה: בהפטרה מסופר על נבואת

הפורענות שהתנבא ירמיה הנביא על חורבנה של העיר

ירושלים וגלות ישראל, והיא הפטרה ראשונה לשלשת

ההפטרות [ג' דפורענותא] שמפטירין בשלשת השבתות

שלפני תשעה באב.

מז האוצר

ממשנתנו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

חשיבות כח הדיבור של האדם

"איש כי יזור נדר לה' או השבע שבועה וגו', לא יחל דברו ככל היוצא מפיו יעשה" (במדבר ל, ג)

הנה ראשי התיבות של המילים לא יחל דברו עולים בגימטריא (עם הכולל) כמנין אדם. וגם כידוע, אדם עולה בגימטריא כמנין שם הוי' במילוי אלפין, כזה; יוד הא, ואו, הא. כלומר, אדם שמכבד את דבריו ואינו נשבע לשקר, ואינו מדבר דברי שקר, אלא רק מדבר דברי אמת, ומקיים את דבריו אמת לאמיתם, הרי שהוא בחינת אדם ששורה עליו השכינה, בחינת אדם שעולה כמנין שם הוי', והשכינה שורה בתוכו והוא מרגיש אותה. ולכן אצל אדם כזה השכינה משתפת עמו פעולה, ולכן ככל אשר הוא מוציא מפיו מתוך קדושה ואמת, שומעים לו מן השמים, והקב"ה יעשה את דבריו.

אבל לעומת זאת, סופי התיבות של המילים לא יחל דברו עולין בגימטריא כמנין זל. ללמדנו לאידך גיסא, כי כאשר האדם ח"ו עושה את דבריו דברי חולין, והוא עושה את דבריו ואת דיבוריו זולים ומופקרים, ולא אכפת לו כלל מה שיוצא מפיו, וכל דבריו המה דברי חולין וזולים, הרי שממילא השכינה מסתלקת מעל אדם כזה, והשכינה לא מסייעת לו, והקב"ה בוודאי שאינו מכבד ומוקיר את דבריו ולא מקיים את דבריו.

אבל אדם שנזהר בכל מה שהוא מוציא מפיו, אזי מן השמים עוזרים ומסייעים לו, משום שהוא אינו מוציא מפיו כי אם דיבורים כשרים. וכמו שמן השמים מסייעים לו בהוצאת דיבוריו ואף מקיימים את מה שהוא אומר, בבחינת 'ככל היוצא מפיו יעשה', אזי מן השמים גם מסייעים לו שלא יכניס לפיו כי אם דברים ומאכלים כשרים.

וסימוכין לדבר, עד כמה חשוב כח הדיבור של האדם, חזינן מיעקב אבינו ע"ה, כי כאשר גילה לבן כי התרפים שלו נגנבו וחשד בעקב אבינו, אמר לו יעקב אבינו ע"ה (בראשית לא, לב) 'עם אשר תמצא את אלוהיך לא יחיה', אבל לצערנו של יעקב הוא לא ידע כי רחל גנבה את התרפים. וכיון שהוא הוציא התבטאות כזאת מהפה, משום הכי רחל מתה בדרך. והרי ח"ו שיעקב אבינו התכוין לקלל את רחל אשר היתה עקרת הבית ואותה הוא אהב, ובעבורה עבד אצל לבן שבע שנים. אלא מאי, כתוצאה מקללת אותו צדיק, שרק הוציא בדיבורו, מתה רחל. ללמדנו עד כמה חזק הוא כח הדיבור של אדם ששומר באמת על פיו ולשונו.

ועוד חשבתי להביא ראיה לכך, כי הנה על הפסוק (בראשית ב, ז) 'ויפח באפיו נשמת חיים ויהי האדם לנפש חיה' מתרגם התרגום; לנפש חיה - לרוח ממללא. דהיינו, נפש החיים של האדם הוא כח הדיבור, שאין אותו באף בריה, והוא נמצא רק באדם, וזהו הכח שמגיע לאדם ממש מכוחו יתברך שמו. נמצא אפוא, שכח הדיבור של האדם שקיבל מהקב"ה חזק מאוד, שכן על הקב"ה נאמר 'ברוך אומר ועושה', שכל מה שיוצא מפיו של הקב"ה נעשה מיד. הרי שגדול מאוד כח הדיבור של האדם. ולכן אדם ששומר על פיו ולשונו מתקיים בו ככל היוצא מפיו - יעשה הקב"ה.

א. אמרו חז"ל (מסכת ברכות ח, א): "לעולם ישלים אדם פרשיותיו עם הציבור, שניים מקרא ואחד תרגום, שכל המשלים פרשיותיו עם הציבור, מאיריכם לו ימיו ושנותיו". על כן, בכל שבוע יקרא את פרשת השבוע פעמיים, ואת תרגום אונקלוס על הפרשה פעם אחת. ואפילו אם אינו מבין את התרגום, יקרא אותו.

ב. מוקד התרגום - מבואר במסכת מגילה, שמשנה רבנו קיבל את התרגום בהר סיני מפי הקב"ה, אלא שבמשך הדורות שכחוהו, ובא אונקלוס הגר והחזירו מפי רבותיו רבי אליעזר ורבי יהושע, לכן נקרא שמו "תרגום אונקלוס".

ג. קריאת שניים מקרא ואחד תרגום, הינה חובה גמורה על כל איש מישראל, כמו שכתב מרן השלחן ערוך (רפה, א): "אף על פי שאדם שומע את כל התורה כולה כל שבת בציבור, חייב לקרוא לעצמו בכל שבוע פרשת אותו השבוע, שניים מקרא ואחד תרגום". ע"כ. ולא כאותם החושבים שקריאת שניים מקרא ואחד תרגום, היא רק ממידת חסידות. ורמזו בזה ראשי תיבות, ואל"ה שמו"ת: וחייב אדם לקרוא הפרשה, שניים מקרא ואחד תרגום.

ד. גם תלמיד חכם שחשקה נפשו מאוד בעסק התורה וכל עסקו בתלמוד ופוסקים, חייב לקרוא שניים מקרא ואחד תרגום. וכה התבטא הגאון רבי אלעזר מנחם שך זצ"ל: אין לי רגע של נחת ושמחה כל כך, כמו שאני יושב בערב שבת מלושב בבגדי שבת, וקורא "שניים מקרא ואחד תרגום".

ה. צריך לדקדק בקריאת הפסוקים עם הניקוד כראוי, ולהבדיל בין שווא נע [לשווא נח, ובטעמי המקרא שהם קבלה בידינו איש מפי איש עד משה רבנו ע"ה שקיבלם מהקב"ה בהר סיני. ומעלתם גבוהה מאוד אף יותר מהניקוד, התגים והאותיות. ואדרבה לגודל מעלת הטעמים והניקודות, לא ניתנו להכתב בספר תורה.

ו. חייב אדם לחנך את בניו הקטנים לקריאת "שניים מקרא ואחד תרגום". וכן חובה על המלמדים ללמד תלמידיהם טעמי המקרא, ולחנכם לקריאת "שניים מקרא ואחד תרגום" בכל שבוע עם טעמי המקרא.

ז. זמן קריאת שניים מקרא ואחד תרגום ביום שישי. ומצוה מן המובחר לקרוא מיד לאחר תפלת שחרית, וכן נהג רבנו האר"י ז"ל. ואם זמנו דחוק, יכול להתחיל לקרוא ממנחה של השבת הקודמת.

ח. על פי הקבלה יקרא כל פסוק פעמיים ואחר כך תרגומו עד סוף הפרשה. ואולם, רשאי גם לקרוא את כל הפרשה פעם אחת, וכשהחזן קורא בספר תורה יקרא שוב את הפרשה יחד עמו בלחש, ואחר התפילה יקרא את התרגום. וכן רשאי לקרוא את הפרשה והתרגום, ולאחר מכן יקרא שוב את הפרשה.

ט. בסיום קריאת שניים מקרא ואחד תרגום, יחזור לקרוא את הפסוק האחרון מקרא בלבד, כדי לסיים במקרא.

הידודי הפרשה

הידודים לפרשת מטות

1. כיצד נענש יעקב על דיבורו שהוציא מפיו?
2. מהו הזמן המובחר לאמירת שניים מקרא ואחד תרגום?

תשובות יש לשלוח עד יום שני למייל: 26@hpinto.org.il

משירי כנסת הגדולה

רבי יוסף חיים זרוק זצ"ל

שמו של רבי יוסף חיים זרוק זצ"ל, שנולד בשנת תרס"ט בעיר זליטן שבבלוב, כרוך בנס הצלתו ממות בשעת לידתו, כשהנס המופלא הוסיף לו שנות חיים ושלוש.

על פי המסופר, רבי יוסף חיים זרוק נולד ללא רוח חיים, זאת לאחר שאמו מעדה בשעת הליכתה בסמטאות העיר זליטן ונחבלה קשות. אמו מרת מרים ע"ה, צעקה במר ליבה אל השי"ת, שייתן לבנה חיים, והבטיחה בלב שלם שהיא תקדיש את חייו ללימוד התורה הק'. וכך היה. הנס הגדול אירע לאחר תפילת האם, אז הרך הנולד החל להזיז אצבע והראה סימני חיים, והמייילדות אספוה מהקרע והחלו במאמצים להחיותו.

בראשית מלחמת העולם הראשונה בשנת תרע"ד, עברו יהודי זליטן לעיר טריפולי. באותם ימים רבי יוסף זרוק לקה במחלת האדמת שפגעה בראייתו, ולאחר שחטף מכה בעינו, לקה בראייתו. עם זאת, המשיך בלימודיו מפי חכם סוסו תשובה, הי"ד, והיה שוקד על לימוד הגמרא בעזרת חברו ר' יעקב כחלון.

בשנת תר"פ היה אמור לנסוע עם אביו לאיטליה

כדי לנסות לשאול ולדרוש ברופאים במטרה לרפא את מאור עיניו, אך באותו הלילה נתגלה לו אליהו הנביא זכור לטוב, והבטיח לו שאם הוא ימשיך לשקוד על תורתו, יפתחו לפניו מאורי התורה, ולא יזדקק למאור עיניו.

ההבטחה היתה קוסמת, ורבי יוסף זרוק שאהבת התורה פיעמה בלבו בחר בהבטחתו של אליהו הנביא שבתמורה למאור עיניו יפתחו לפניו שערי תורה ומאוריה, וגמלה בלבו ההחלטה לשוב לביתו ולא לנסוע לאיטליה.

כששב לבית אביו קבע את המשך לימודיו בתלמוד תורה 'דאר א-סרוסי', שם למד מפי החכם יצחק חוואתו לזון. משם עבר לכיתת מובחרים לתלמוד מפי חכם יעקב חי גביון. בהמשך למד מפי החכם יוסף ג'יעאן, ומפי רבו החכם ציון ביתאן בישיבתו 'דאר א-סוויד', שם למד בעזרת חברו חכם שאול חדד. לפרנסתו, קנה לו אביו ספינה, אותה היה משכיר, והיו דמי השכירות מספיקים לו לפרנסתו ופרנסת בני ביתו.

לולי תורתך שעשועי אז אבדתי בעוניי. רבי יוסף זרוק שבע מרורות בצעירותו כאשר ארבע מבנותיו מתו בצעירותן: מרים הבכורה נפטרה בהיותה בת שמונה עשרה, בדרכם לארץ ישראל. שמחה בת ארבע עשרה, תמר בת שבע, והקטנה שנפטרה בשעת לידתה.

רבי יוסף זרוק היה דרשן אהוב על קהל מרעיתו ושומעי לקחו. מדי שבת היה דורש לציבור בבית הכנסת 'דאר א-סרוסי', ולאחר מכן בבית הכנסת 'דאר ואסטיה'. בזמן מלחמת העולם השנייה, הנהיג מניין תלמידי חכמים, שהיו עושים סדר לימוד ותיקון בלילות במרתף לאור נרות. אך כשהאויב הגרמני הגיע לטריפולי נאלץ לברוח לעיר הולדתו זליטן, שם לימד עד סוף המלחמה בבית הכנסת 'בושאייף'.

בתום המלחמה חזר לעיר טריפולי ולימד בישיבת 'דאר ביבי', והיה ממשיך בלימודו בערב בישיבת 'דאר בורתא'. בשנת תש"ז נפתחה בטריפולי ישיבת 'נווה שלום' בראשות חכם שלמה ילז, חכם יוסף זרוק לימד בה בשעות היום, ובערב היה מוסר שיעור קבוע בבית הכנסת 'ישיבת חזקיה ז"ל'.

בשנת תשי"ד חכם יוסף זרוק זכה ועלה לארץ ישראל, לאחר שבדרכו התעכב באיטליה. הוא התיישב במעברת זרנוגה סמוך לרחובות. בית הכנסת היה רחוק ממקומו מרחק של שעה הליכה, וחכם יוסף זרוק נפל, לא אחת, בדרך המשובשת. לפרנסתו, עבד בחנות מכולת של אחיו. בחוכמתו הרבה, ידע לקרב אליו, שומעי לקחו, ושמע תורתו הגיע לחכמי ירושלים.

בשנת תשי"ז עלה לירושלים והצטרף לחכמי ישיבת 'פורת יוסף' שבשכונת קטמון. חמש שנים לאחר מכן עבר להתגורר בשכונת גאולה סמוך לישיבת פורת יוסף, שם קבע את מקום לימודו הקבוע. בחלק הראשון של היום למד עם מקובלי הישיבה ובחלק השני לימד גמרא ופוסקים. בהמשך למד בישיבת 'נהר שלום' בראשות חכם מרדכי שרעבי, משם היה הולך ללמוד בבית כנסת 'בית אל' מפי חכם יצחק כדורי, ובישיבת חכם שאול דוד חי מועלם.

חכמי המקובלים שהכירו בערכו צירפוהו לחבורא הקדושה שעסקה בתיקונים ופעולות נשגבות למען עם ישראל. כמסופר בספר מפעלות הצדיקים לאחר מלחמת ששת הימים בתקופה שעם ישראל היו שרויים בצרה גדולה, נתוועדו כמה מחכמי ומקובלי ירושלים בביתו של הצדיק חכם זרוק, כדי לפעול שבשמים יסכימו להשמיד ולהרוג את צורר היהודים מלך מצרים, עאבד נאצר, מגדולי וצוררי ישראל באותה תקופה.

בתיקון השתתפו המקובל חכם ששון לוי ז"ל וחכם יצחק כדורי ז"ל, חכם יוסף זרוק ז"ל ועוד מקובלים קדושי עליון, והורו לרבנית זרוק, לקחת ריאה לב וכבד של פרה, ולהניחם על גבי גחלים במנגל.

לאחר שהבעירו את הגחלים באש שלהבת, ערכו החכמים המקובלים שבע הקפות סביב למנגל וכיוונו בכוונות וייחודים רבים עד שלפתע התפוצצה הריאה.

באותו רגע פצחו המקובלים בשמחה, והודיעו שהתבטלה הגזירה. ואכן באותה שעה ממש, נפוצה השמועה בכלל התקשורת שהמלך נאצר ימ"ש נורה ונהרג על ידי אחד מאנשיו.

מעוניין לזכות את הרבים ולהפיץ את העלון "פחד דוד" באזור מגוריך?

פנה עוד היום ע"י שליחת מייל ל:
mld@hpinto.org.il

**ותזכה בברכת הצדיק
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א**

לקבלת דבר תורה יומי

מאת מורנו ורבנו

כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

ניתן לשלוח הודעה

**אנגלית +972587929003 • צרפתית +16467853001
ספרדית +541141715555 • עברית +972585207103**

שמעו וראו כי טוב ה' - מודעה רבה לאורייתא

בסייעתא דשמיא מעתה ניתן להאזין לשיעורי מורנו ורבנו כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א - בעברית, אנגלית, צרפתית וספרדית

באתר קול הרשון ובמספר ישיר 0733-718-144

בקרוב יהיה ניתן לקבל חוברת קטלוג מפורט, כל שיעור עם מספר ישיר, ניתן לקבלו במייל: mld@hpinto.org.il

מסודר
לפי פרשות
השבוע, חגים
ונושאים שונים.

**שמעו
ותחי נפשכם**